

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
BLUE SMOKE

Copyright © 2006 by Nora Roberts
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-605-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Plavi dim

Prevela Aida Bajazet

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

PROLOG

Vatra nastaje od vreline, dima i svetlosti. Poput neke natprirodne zveri, kandžama probija put iz utrobe, rađa se tiho, gotovo nečujno, a onda najednom, njen šapat prerasta u gromoglasnu riku.

Ona menja sve. U samo jednom, veličanstvenom trenu.

Baš kao i zver, šunja se, gamiže i proždire sve pred sobom hvatajući svojim crnim, moćnim prstima sve ono što je ranije bilo čisto i blistavo.

Njene oči su crvene i svevideće, a um tako brz, bistar i celovit, da pamti svaki detalj na svom smrtonosnom putu.

Doživljavao ju je kao živo biće, kao neko pozlaćeno, grimizno božanstvo kojem je uništenje bilo jedini smisao. Taj bog uzima šta mu je drago, bez kajanja i milosti. Bez izvinjenja.

Pred njim svi padaju na kolena, obožavajući ga čak i dok ih proždire.

Ali, *on* je bio taj koji ga je stvorio. On je bio gospodar vatre, mnogo moćniji od samog plamena, lukaviji od vreline i ubitačniji od dima.

Ona ne bi postojala da joj *on* nije udahnuo život.

Dok je posmatrao kako nastaje, zaljubio se u nju.

Svetlost mu je poigravala na licu, a njen odraz plesao je u njegovom zadivljenom pogledu. Uzeo je flašu piva. Otpio je oporu, penušavu

tečnost, uživajući u njenoj hladnoći dok mu je klizila niz grlo, diveći se vrelini plamena dok mu prži kožu.

Utroba mu je podrhtavala od ushićenja, a um od čuda. I dok su vatreni jezici gutali zidove, kroz glavu mu je proletelo mnoštvo lucidnih ideja.

Kako je sve to bilo veličanstveno, moćno i zabavno!

Posmatrajući je kako se rađa, i sam se ponovo rodio. Njegova sudbina bila je zapečaćena, a duša i srce zauvek žigosani.

1

BALTIMOR, 1985.

Detinjstvo Katarine Hejl završilo se jedne sparne avgustovske noći, nekoliko sati nakon što su baltimorske „Ptičice“ razbile „Rendžere“ na Memorijalnom stadionu, i to sa devet prema jedan, isprašivši njihova teksaska dupeta, kao što bi njen otac imao običaj da kaže. Te večeri njeni roditelji nisu radili što je, inače, bila prava retkost, pa su porodično otišli na utakmicu, tako da je time pobjeda domaćeg tima svima bila još slađa. Inače, skoro svake večeri jedno od njih dvoje, a često i oboje, radili su do kasno u noć u piceriji „Siriko“ koju su preuzeli od njenog dede po majci. Na tom su se mestu njih dvoje i upoznali, pre tačno osamnaest godina. Njena majka bila je prelepa, ustreptala, temperamentna osamnaestogodišnjakinja, tako se priča, kada je mlađani, dve godine stariji Gibson Hejl, kočoperno ušao u pomenuti restoran i naručio parče pice. Došao sam po klopnu, a dobio italijansku boginju, govorio bi njen otac. Često je opisivao događaje koristeći čudna poređenja, a Rina je volela da ga sluša. Deset godina kasnije, kada su njeni baka i deka odlučili da se povuku iz posla i proputuju zemljom, Gib je uz italijansku boginju,

dobio i piceriju. Pošto nijedan od četvorice braće nije želeo da preuzme piceriju, to su učinili Bjanka, njihova jedina kćerka, i Gib, njen muž.

Picerija „Siriko“ stajala je na istom mestu u Baltimoru, u Italijanskoj četvrti duže od četrdeset i tri godine. Bilo joj je smešno kada bi rekli da je toliko matora da je starija i od njenog oca, a još više to što je gazda postao njen tata koji u sebi nije imao ni kapi italijanske krvi, a ne mama, inače Italijanka od glave do pete.

Picerija je skoro uvek bila puna. Posla je bilo preko glave, ali Rina je uvek bila voljna da pomogne ocu i majci za razliku od njene starije sestre Izabele, koja je uvek zanovetala, naročito subotnjim večerima. Bilo joj je mnogo važnije da izađe u provod sa prijateljima ili na sastanak sa momkom nego da gubi vreme perući prljave sudove. Ali, Bela je oduvek bila poznata kao gundalo. Naročito je negodovala zbog toga što njihova najstarija sestra Frančeska ima svoju sobu na trećem spratu, dok ona svoju mora da deli sa Rinom. Mada je bio najmlađi, i Zander je imao svoju sobu, ali to je bilo razumljivo budući da je on bio jedino muško dete.

Rini nije smetalo što deli sobu sa Belom. Naprotiv, bilo joj je čak i zabavno, sve dok njena sestra nije ušla u pubertet, pa više nije htela da radi ništa drugo osim da čita modne časopise, sređuje kosu i govori o momcima.

Rina je u to vreme imala jedanaest godina i deset meseci. Ovih deset meseci bili su posebno važni, jer je to značilo da će za samo četrnaest meseci i *ona* postati tinejdžerka. Ovo najvažnije životno pitanje u potpunosti je potisnulo prethodno kada se dvoumila oko toga da li da postane časna sestra ili da se uda za Toma Kruza.

Te vrele, sparne i oblačne avgustovske noći, kada je Rina imala jedanaest godina i deset meseci, probudili su je jaki bolovi u stomaku. Sklupčala se poput lopte, grizući usne da ne bi jauknula. U drugom delu sobe, dubokim snom spavala je Bela, njena dve godine starija sestra kojoj je bilo mnogo važnije da joj kosa bude sjajna – nego da i sama bude takva. Rina protrlja stomak setivši se svih hot-dogova, kokica i slatkiša koje je pojela tokom utakmice. Lepo joj je majka rekla da će zažaliti. Može li ta žena bar jednom da pogreši?

Setila se reči časnih sestara koje su govorile da kada se neko prejede, pa ga boli stomak, nekom grešniku tada se praštaju gresi. Uzalud, to je nije utešilo, i dalje ju je jako bolelo!

A možda to i nije bilo od hot-dogova, već od udarca koji je dobila u stomak kada ju je prethodnog dana Džoi Pastoreli oborio na tlo, pocepao joj suknju i nazvao je imenima koje nije razumela. Njen je tata tada otišao do Pastorelijevih da se objasni sa Džoijevim ocem. Čula ih je kako su vikali jedan na drugog. Inače, njen otac nikada, odnosno skoro nikada, nije povisio ton. U kući je za galamu bila zadužena njena majka što, imajući u vidu da je bila čistokrvna, vatrena Italijanka, nije bilo nimalo čudno. Ali, ovog puta, njen otac urlao je na gospodina Pastorelija kao nikada do tada. Kada se vratio kući, čvrsto ju je zagrlio, a onda su svi zajedno otišli na utakmicu.

Možda je bol u stomaku bila božja kazna zato što je likovala što će Džoi Pastoreli dobiti batine. Ili zato što joj je pomalo bilo drago što ju je udario, pa su zbog toga svi zajedno otišli na utakmicu na kojoj je njen tim pošteno isprašio protivnički. A šta ako ima unutrašnje krvarenje? Videla je u „Hitnoj pomoći“, njenoj i Zanderovoj omiljenoj seriji, da ljudi od toga umiru. U tom trenutku, nov talas bola naterao joj je suze na oči. Izvukla se iz kreveta s namerom da ode do majke, a onda je osetila nešto toplo i lepljivo među nogama. Šmrcajući i gutajući suze, iskrala se iz sobe i sišla do kupatila. Bilo joj je užasno neprijatno – mokra je kao da se upiškala. Ušla je u kupatilo opremljeno ružičastom kadom i zidnim pločicama iste boje, a zatim je podigla spavaćicu na kojoj je pisalo „Isterivači duhova“. Ugledavši krv na svojim bedrima, sledila se od užasa. Gotova je, umreće! Zazujalo joj je u ušima. Uto je preseče novi grč i Rina otvori usta da vrisne. A onda je shvatila! Ne umirem, pomislila je. Niti je u pitanju unutrašnje krvarenje. Dobila je prvu menstruaciju! Majka joj je pričala o tome; o jajašcima, ciklusu i odrastanju. Njene starije sestre i majka svakog meseca dobijaju menstruaciju. U ormariću, ispod umivaonika pronašla je uloške. Mama joj je objasnila kako se koriste, tako da joj to nije bila nepoznanica. Čak se jednom zaključala u kupatilo i vežbala da ih stavlja. Obrisala je krv, trudeći se da ne paniči. U stvari, nije nju zbunjivala pojava krvi, već to odakle ona dolazi. Sada se osećala odraslom i dovoljno zreloom da vodi računa o toj stvari za koju joj je mama rekla da je sasvim prirodna, ženska stvar.

Pošto se rasanila, a i zbog važne činjenice da je postala žena, odlučila je da siđe do kuhinje i počasti se čašom gaziranog soka. U kući je bilo veoma vruće. Pasji dani, kako ih je nazivao njen otac. Nasula je piće, a

zatim sela na mermerne stepenice ispred kuće da razmisli o svojoj no-voj *situaciji*.

Tišinu je remetio samo promukao lavež Pastorelijevog psa. Ulične svetiljke svetlucale su u daljini, a Rini se činilo da je te noći jedina budna na celom svetu. I jedina koja je znala šta se pre nekoliko trenutaka s njom zbilo.

Otpila je gutljaj, pomislivši da za mesec dana počinje škola. Zapitala se koliko li je njenih drugarica tog leta dobilo svoju prvu menstruaciju?

Sada će i grudi početi da joj rastu. Bacila je pogled na svoj ravni, dečaćki grudni koš upitavši se kako li će tek *to* da izgleda. Može li se uopšte *to* osetiti? Kada nam rastu kosa i nokti, to ne osećamo, ali osećamo li kada nam rastu dojke? Čudnovato, ali zanimljivo. Ako ovog trenutka počnu da joj rastu, biće dovoljno velike do vremena kada i *zvanično* postane tinejdžerka.

Na mermernim stepenicama, te noći sedela je devojčica još uvek ravnih grudi i bolnog stomaka. Od velike količine vlage u vazduhu, kosa boje meda još više joj se ukovrdžala, a snene oči boje lešnika polako su joj se sklapale. U desnom uglu iznad gornje usne imala je mali mladež, a u ustima zubnu protezu.

Te sparne noći sadašnjost je izgledala potpuno spokojna, a budućnost poput nejasnog sna.

Zevnula je protrljavši snene oči. I taman kada je krenula ka ulaznim vratima, pogled joj odluta ulicom u kojoj se nalazila njihova picerija. Ugledala je neku svetlost, ali je pomislila da je to odraz uličnog svetla u staklu izloga. Prizor joj je zaokupio pažnju, te je, umesto da uđe u kuću, nastavila da posmatra to svetlucanje. Zbunila se. Je li to zaista bio odraz ulične rasvete ili je neko pre zatvaranja zaboravio da pogasi sva svetla? Začuđena, još uvek držeći čašu u ruci, krenula je prema trotoaru. Znala je da bi joj mama odrala kožu s leđa da je vidi kako tumara ulicom u gluvo doba noći, ali je ipak nastavila da korača prema piceriji. U deliću sekunde se razbudila, a srce joj je sišlo u pete kada je ugledala užasni prizor: iz poluotvorenih vrata picerije kuljao je gust dim. Svetlucanje koje je videla bio je plamen.

„Vatra“, prošaputala je, a zatim je istu reč izgovorila vrišteći i trčeći nazad prema kući. Unezverena, uletela je kroz ulazna vrata.

* * *

Dok je živa, neće zaboraviti taj prizor. Stajala je sa svojom porodicom, tužno posmatrajući kako njihova picerija nestaje u plamenu. Jezivi zvuk vatre koja proždire drvo i zidove, nikada neće prestati da tutnji u njenim ušima. Čulo se i zavijanje sirena, pljuskanje vode koju su dovlačili iz obližnjih kuća, vika, dozivanje i plač. Ali ništa od svega toga nije bilo toliko strašno kao taj užasni huk vatre.

Poput bolova koji su joj prožimali utrobu, osetila je moć plamena u sebi; pulsirao je u njoj ispunjavajući je strepnjom i strahopoštovanjem.

Kako li je unutra, tamo gde se nalaze vatrogasci? Mračno i vrelo? Zadmijeno i svetlo? Plamen joj je ličio na ogromne jezike koje je vatra izbacivala iz svojih vrelih usta vraćajući ih nazad, kao da želi da okusi ono što uništava. Gusti dim je kuljao, dižući se visoko iznad zgrade, štipajući je za oči i nos. Noge su joj još uvek bile bose, pa joj se činilo kao da ne stoji na asfaltu već na užarenom ugljvlju. Ali, nije imala snage da se pomeri niti da odvoji pogled sa tog, istovremeno užasavajućeg i veličanstvenog prizora.

Nešto je eksplodiralo, nakon čega su se začuli krici i vriska. Vatrogasci sa šlemovima na glavama, zagaravljenih i oprljenih lica, kretali su se poput utvara kroz oblake dima. Kao da su vojnici, pomislila je. Činilo joj se da je usred nekog ratnog filma.

Pitala se šta se dešava unutra. Šta su radili vatrogasci? A vatra? Ako je to bio rat, da li je taj blistavi, zlatni plamen znao kada da se pritaji, a kada da napadne?

Čestice pepela padale su unaokolo poput prljavih snežnih pahuljica. Kao hipnotisana, Rina je zakoračila napred. Majka ju je povukla nazad, obgrlivši je rukama i čvrsto je priljubivši uz sebe.

„Ne mrdaj“, mrmljala je Bjanka. „Sada treba da budemo zajedno“.

Ali, Rina je želela da *vidi*. Naslonila je glavu na majčine grudi; srce joj je lupalo kao ludo. Okretala je glavu tamo-amo da uhvati njen pogled i upita je sme li da se približi vatri. Samo malo.

Ali na licu njene majke nije bilo ushićenja. Njene oči nisu bile ispunjene divljenjem, već krupnim suzama.

Bila je lepa, svi su to govorili. Sada joj je lice bilo ukočeno, kao da je isklesano iz kamena. Oči su joj bile natečene od plača, a kosa siva od pepela.

Pored nje stajao je njen muž, obgrlivši joj ramena. I njegove oči bile su pune suza. U njima se video odsjaj vatre, kao da se ova neman nekako ušunjala u njega, pa mu sad izviruje iz očiju.

Ali, sve ovo nije bio film, već surova stvarnost. Nešto što je tolike godine bilo njihovo, sada je buktalo i tu, pred njenim očima, nestajalo u plamenu.

Na trotoaru su se okupile njihove mnogobrojne komšije. Mnogi su izašli na ulicu u pidžamama, neki su držali uplakanu decu u naručju.

Najednom se setila da Pit Tolino, njegova žena i beba žive u stančiću iznad picerije. Srce joj se steglo od straha kada je podigla pogled i videla da dim kulja i sa njihovog prozora.

„Tatice! Tatice! Pit i Tereza!“

„Ne brini, dobro su.“ Otrgla se od majke, a otac ju je podigao u naručje. Baš onako kao što je to činio dok je bila mala. Prislonio joj se licem na vrat prošaputavši: „Svi su dobro.“

Stidljivo je sakrila lice, zagnjurivši ga u očevo rame. Nije razmišljala o ljudima, niti o svim tim stvarima unutar restorana, stolnjacima, stolicama, pećima... U mislima joj je samo bila vatra, njena veličanstvenost i taj zastrašujući, gromoglasni huk.

„Tako mi je žao“, jecala je natapajući suzama očevo rame. „Mnogo mi je žao.“

„Ne plači. Sredićemo to nekako.“ Glas mu je bio promukao, kao da se nagutao dima. „Ja ću to već nekako srediti.“

Očeve reči malo su je utešile, te je spustila glavu na njegovo rame i zagledala se u poznata lica i taj plamen. Njene sestre stajale su sa strane zagrljene, a majka je držala Zandera.

Stari gospodin Falko sedeo je na stepenicama svoje kuće, vrteći brojanicu među svojim čvornatim prstima. Gospođa Disalvo, njihova prva komšinica, prišla je njenoj majci i zagrlila je. Ugledala je i Pita. Sedeo je na ivičnjaku držeći glavu među šakama, a pored njega, čvrsto stežući bebu u naručju, stajala je njegova žena. A onda je spazila i Džoi. Stajao je tamo, sa palčevima zakačenim o prednje džepove pantalona i zureći u plamen. U pogledu mu se videla neka vrsta ushićenja. Na licu mu je lebdeo anđeoski osmejak. Uplašila se njegovog pogleda i čvršće se privila uz oca. Džoi je okrenuo glavu prema njoj, uputivši joj čudan pogled, a zatim joj se nacerio.

Prošaputala je: „Tatice“, ali odnekud se pojavio čovek sa mikrofonom i počeo da ih ispituje. Otac ju je spustio, ali ona se zalepila za njega kao taksena marka. Džoi je još uvek zurio u nju, pakosno joj se cereći. To ju je uplašilo više od same vatre. Otac ju je gurnuo prema majci i sestrama.

„Fren, odvedi brata i sestre kući.“

„Hoću da ostanem sa tobom“, Rina ga je zgrabila za ruku. „Moram da ostanem sa tobom.“

„Treba da ideš kući.“ Čučnuo je i pogledao je pravo u oči. „Gotovo je, Rina. Obećao sam ti da ću sve srediti i tako će i biti.“ Poljubio ju je u čelo. „Hajde, pođi sada kući. Ubrzo ćemo i mi za vama.“

„Katarina“. Majka ju je povukla u stranu. „Pomozi sestrama da skuvaraju kafu i spremne nešto hrane za ljude koji nam pomažu. To je sve što sada možemo da učinimo.“

Hranu su bar umele da pripreme. Lonac kafe, bokal hladnog čaja, ukusne sendviče. Ovog puta među sestrama nije bilo rasprave. Bela je sve vreme cmizdrila, ali Fren je ovog puta nije čušnula zbog toga. Kada je Zander rekao da će poneti jedan od bokala, niko mu nije prigovorio da je isuviše mali za to.

Vazduh je sada baš zaudarao. Taj smrad Rina nikada neće zaboraviti. Dim ih je obavijao poput ogromne, mokre, prljave zavese.

Postavile su stočič na pločnik i na njega poređale bokale sa čajem, kafom i poslužavnik sa sendvičima, gurajući šolje i hleb u zagaravljene ruke njihovih pomagača. Neki od komšija razišli su se kućama, bežeći od sveg tog dima, smrada i pepela koji je prekrrio automobile i zemlju poput kaljavog, prljavog snega.

Od sveg onog sjaja ništa nije ostalo. Sve je bilo čađavo, mokro i smrdljivo. I sa udaljenosti Rina je mogla da vidi crne, ogaravljene cigle, reke vlažne čađi i turbobne, mračne rupe kako zjape na mestima na kojima su nekad bila prozorska okna.

Cveće u saksijama koje su ona i majka sadile svakog proleća i postavljale ih na beličaste stepenice ispred picerije, sada je bilo slomljeno, izgaženo, mrtvo.

Njeni roditelji stajali su na ulici ispred picerije prekrštenih ruku, otac samo u farmerkama koje je uspeo da navuče kada ga je probudila, a majka u dugačkoj, crvenoj kućnoj haljini koju je dobila prošlog meseca za rođendan. Čak i kada su se ogromni vatrogasni kamioni izgubili sa lica mesta, njih dvoje su ostali nepomični. Prišao im je jedan od

vatrogasaca sa sjajnim šlemom na glavi i nešto sa njima dugo razgovarao. Nakon toga, uhvatili su se za ruke i polako krenuli kući.

Onaj vatrogasac se uputio prema ruševini, koja nekad beše njihova picerija. Uključio je baterijsku lampu i ušao u mračnu utrobu te razvaline.

Bjanka i Gib pokupili su ostatke hrane i pića i poneli ih kući. Rini su onako prašnjavi, oprljeni i iscrpljeni izgledali kao dvoje ratnih heroja koji su se kao jedini preživeli upravo vratili iz neke velike bitke. Kada su raspemili kuhinju i sve vratili na mesto, majka ih je upitala da li je iko od njih pospan.

Bela je ponovo počela da grca i jeca. „Kako možemo da spavamo? Šta ćemo uopšte da radimo?“

„Ono što obično i radimo. Ako nećeš da se vratiš u krevet, umij se i operi. Napraviću nešto za doručak. Idi sad. Bolje ćemo svi razmišljati kada budemo čisti i siti.“

Pošto je bila treća po starini, za Rinu je to značilo da je uvek poslednja od sestara u redu za kupatilo. Čekala je u sobi sve dok nije čula da je Fren izašla, a Bela ušla u kupatilo. Tada je izašla iz svoje sobe i tiho pokucala na vrata spavaće sobe svojih roditelja.

Otac je oprao kosu, još uvek mu je bila mokra. Presvukao se u čiste farmerke i košulju. Ali lice mu je bilo natečeno kao da je prehladen.

„Tvoje sestre su okupirale kupatilo?“ Usta mu se izviše u slab osmeh, ali mu se u očima ogledala ona ista zabrinutost. „Posluži se našim.“

„Gde ti je brat, Rina?“, upitala ju je majka.

„Zaspao je na podu.“

„Uf.“ Vezala je vlažnu kosu gumicom. „Hajde, idi da se istuširaš. Do neću ti čistu odeću.“

„Zašto se onaj vatrogasac vratio u ruševinu nakon što su se svi razišli?“

„On je inspektor“, odgovorio joj je otac. „Pokušaće da otkrije šta je izazvalo požar. Srećom, na vreme si ugledala vatru... Najvažnije je da su Pit i njegova porodica dobro, sve ostalo je manje važno. Nego, šta si ti radila napolju usred noći, Rina?“

„Ja...“ Setivši se šta ju je probudilo, osetila je kako joj se obrazi žare od stida. „Mislim da ću to reći mami.“

„Neću te grditi.“

Zurila je u vrhove nožnih prstiju. „Molim te. Poverljivo je.“

„Molim te, idi u kuhinju i stavi kobasice da se prže, Gibe“, rekla mu je Bjanka, onako uzgredno. „Dolazim za minut.“

„U redu. Evo, odlazim.“ Pokrio je oči šakama, a potom ih spustio, ponovo pogledavši u Rinu. „Neću te grditi“, ponovio je, a zatim ih ostavio nasamo.

„Šta je posredi, kada nisi smela da kažeš pred tatom? Ne bi trebalo da ga uvrediš, sada kada nam se sve ovo dogodilo.“

„Nisam htela... Probudio me je bol u stomaku.“

„Bolesna si?“ Bjanka se okrenula i rukom dotakla kćerkino čelo.

„Dobila sam menstruaciju.“

„O, mala moja devojčice!“ Bjanka ju je čvrsto prigrllila, a onda je zaplakala.

„Ne plači, mama.“

„Samo trenutak. Toliko toga se najednom dogodilo. Moja mala Katarina. Toliko gubitka, toliko promene. Moja *bambina*.“ Odmaknula se od nje. „Noćas se kod tebe dogodila velika promena. Da kojim slučajem nije, ne bi spasla tri života. Bićemo zahvalni na onome što je spaseno, a sa gubitkom ćemo se već nekako nositi. Veoma sam ponosna na tebe.“

Poljubila je kćerku u oba obraza. „Boli li te još uvek?“

Rina klimnu glavom, a majka je ponovo poljubi. „Prvo se istuširaj, a zatim ću ti pripremiti finu, toplu kupku. Videćeš, biće ti bolje. Da li si htela još nešto da me pitaš?“

„Mama, nisam beba, znam šta treba da radim.“

Majka joj se nasmeši, ali joj se u očima videla tuga. „Hajde, idi da se istuširaš, pomoći ću ti.“

„Mama, nisam mogla ovo da kažem pred tatom.“

„Naravno da nisi. To su ženske stvari.“

Ženske stvari. Zbog ovoga se odjednom osetila tako bitnom. Uronila je telo u toplu kupku i bol je uminuo.

Kada je sišla u kuhinju, svi su već bili za stolom. Po načinu na koji ju je tata pomilovao, shvatila je da je saznao novost.

Svi su bili potišteni, niko nije ništa govorio. Bilo je neobično tiho. Čak je i Bela očigledno potrošila sve suze i nije više cmizdrila.

Pre nego što se obratio svojoj deci, Gib je uzeo Bjankinu ruku i čvrsto je stegnuo. „Moramo sačekati dok nam ne kažu da je prostor bezbedan. Tek tada možemo početi da raščišćavamo. Još uvek ne znamo kolika

je šteta niti koliko će nam trebati vremena da sve obnovimo i ponovo počnemo sa radom.“

„Znači, bićemo siromašni“, Belina donja usna tresla se od očaja. „Sve je uništeno i nećemo imati od čega da živimo.“

„A kada to, mlada damo, nisi imala krov nad glavom, obrok na stolu i čistu odeću na sebi?“, upitala ju je oštro Bjanka. „Zar se tako ponaša kada je porodica u nevolji? Cmizdrenjem i gundanjem ništa se ne rešava.“

„Plakala je sve vreme“, Zander je uperio prst u sestru istovremeno se igrajući parčetom tosta.

„Nisam te ništa pitala. Vidim to i sama. Otac i ja smo rintali petnaest godina svakog bogovetnog dana da bismo od te picerije napravili dobro i posećeno mesto. A moji roditelji su se pre toga godinama mučili da je izgrade i postave na noge. Zato me tvoj stav boli. Uostalom, nismo izgoreli mi, već zgrada. Zapećemo i ponovo ćemo je izgraditi.“

„Ali, od čega ćemo da živimo?“, sva preneražena, upitala je Bela.

„Ućuti, Izabela!“, prekinula ju je Frančeska.

„Mislim, šta ćemo prvo da uradimo?“, ispravila se Bela.

„Imamo osiguranje.“ Gib je spustio pogled ka tanjiru kao da je iznenađen što u njemu ima hrane, a zatim je viljuškom uzeo zalogaj i ubacio ga u usta. „Iskoristićemo novac od osiguranja za ponovnu gradnju, renoviranje, za šta god bude trebalo. Imamo i nešto ušteđevine. Nećemo biti siromašni, a ni gladni“, izgovorio je ovo pogledavši strogo u svoju srednju kćerku. „Međutim, moramo svi da budemo štedljivi, sve dok ponovo ne stanemo na noge. Podrazumeva se da prvomajske praznike nećemo moći da provedemo na plaži. A ako ne dobijemo dovoljno novca od osiguranja, potrošićemo ušteđevinu. Ako ni to ne bude dovoljno, uzećemo kredit od banke.“

„Zapamtite ovo“, nadovezala se Bjanka. „Ljudi koji rade kod nas neće imati posla sve dok ponovo ne otvorimo piceriju. Neki od njih imaju porodice, tako da nismo mi jedini koji smo pogođeni ovim.“

„Pit, Tereza i beba“, reče Rina. „Sada više nemaju ni nameštaj ni odeću. Možemo mi da im damo.“

„Naravno. To se zove pozitivan stav. Aleksandre, pojedj svoj omlet“, dodala je Bjanka.

„Ja bih radije čokoladne pahuljice.“

„I ja bih bundu od nerca i dijamantsku ogrlicu. Jedi. Čeka nas veliki posao. Svako će u nečemu da pomogne.“

„I da ponovim... Niko, ali niko ne sme da uđe unutra dok nam ne jave da je bezbedno“, strogo je govorio Gib mašući prstom, naglašavajući svaku reč.

„Deda“, promrmljala je Fren. „Moraćemo da mu javimo.“

„Još je rano da ga uznemiravamo lošim vestima. Nazvaću ga uskoro... I braću“, rekla je mirno Bjanka prazneći ostatke iz tanjira.

„Kako se tako nešto uopšte moglo dogoditi? Kako će inspektori otkriti šta je izazvalo požar?“, želela je da zna Bela.

„Ne znam. Njihov je posao to da otkriju, a naš da piceriju ponovo podignemo.“ Gibson podiže svoju šoljicu kafe. „I hoćemo.“

„Ulazna vrata bila su otvorena.“

Gibson zapanjeno pogleda u Rinu. „Šta kažeš?“

„Vrata, ulazna vrata picerije, bila su otvorena.“

„Sigurna si?“

„Videla sam. Videla sam da su vrata bila otvorena i svetlost – vatru u izlogu. Možda je Pit zaboravio da ih zaključa.“

Ovog puta Bjanka je stegnula ruku svom mužu. Ali, pre nego što je uspela išta da izusti, začulo se zvono na vratima.

„Ja ću otvoriti.“ Ustala je. „Ovo će po svoj prilici biti veoma dug i naporan dan. Ako je iko umoran, sada treba da se odmori i malo odspava.“

„Završite s jelom. I pospremite sudove“, podelio je zadatke Gibson.

Fren je ustala i prišla ocu, čvrsto ga zagrlivši. Sa svojih šesnaest, bila je vitka i ženstvena i Rina joj je na tome zavidela.

„Biće sve u redu, tata. Napravićemo je još lepšom nego što je bila.“

„To je moja devojčica. Računam na tebe. Na sve vas“, dodao je. „Rina? Dođi sa mnom na trenutak.“

Dok su izlazili iz kuhinje, iza leđa se začuo Belin pakosni komentar. „Sveta Frančeska.“

Gib je samo uzdahnuo. Potom je poveo Rinu u dnevnu sobu. „Dušo, ako ti nije dobro, oslobodiću te kuhinjskih poslova.“

Obradovala se, ali je griža savesti ipak bila jača od osećanja radosti.

„Neka, tata. Dobro sam.“

„Samo reci ako nisi.“

Odsutno ju je potapšao po glavi, a zatim se uputio prema dvorištu.

Nora Roberts

Posmatrala ga je. Oduvek se divila njegovoj visini i ravnom hodu, ali sada joj je zbog povijenih ramena izgledao nekako niži. I sama je želela da učini ono što je Fren uradila – da ga zagrlji i kaže mu pravu stvar. Ali, sada je za to već bilo prekasno.

2

Nameravala je da se vrati u kuhinju i da učini nešto. Bilo šta. Baš kao i Fren. Ali tada je začula Pitov glas i učinilo joj se da plače. Čula je i očev glas, ali nije mogla da razazna o čemu razgovaraju. Polako se udaljila i uputila se prema dnevnoj sobi.

Pit nije plakao, ali je izgledao kao da će svakog trenutka briznuti u plač. Duga kosa pala mu je niz lice, usne su mu bile stisnute, a ruke je stiskao u krilu. Taj momak imao je dvadeset i jednu godinu, a u njihovoj piceriji radio je od svoje petnaeste. Zato su ga smatrali članom porodice. Kada je Tereza zatrudnela i nakon što su se njih dvoje venčali, njeni roditelji su im za sitne pare izdali stančić iznad picerije. Zнала je *to* jer je čula razgovor između njene majke i ujke Pola. Često je bila kažnjavana zbog prisluškivanja tuđih razgovora, pa je morala zbog toga da se ispovedi. Ni sada nije mogla da odoli, ali nije bilo na odmet da izgovori koju molitvu više.

Videla je majku kako sedi pored Pita držeći ruku na njegovom ramenu. Otac je sedeo na stočiću za posluživanje kafe, a to devojkicama *nikada* nije bilo dozvoljeno. Još uvek nije mogla čuti o čemu razgovaraju, ali je jasno videla da Pit ne prestaje da odmahuje glavom.

Podigao je glavu, oči su mu svetlucale od suza. „Kunem se, nisam ostavio ništa uključeno. Hiljadu puta sam u glavi sve preispitao. Svaki korak koji sam učinio te večeri. Zaboga, Gibe, rekao bih ti da sam nešto zabrljao. Moraš da mi veruješ, ništa ne skrivam. Da se nešto desilo Terezi i bebi...“

„Srećom, ništa im se nije desilo.“ Bjanka ga je uhvatila za ruku i stisnula je.

„Bila je tako uplašena. Oboje smo bili prestravljeni. Kada je telefon zazvonio...“ Pogledao je u Bjanku. „Kada ste nazvali da nas upozorite da je u prizemlju izbio požar, sve nam se činilo tako nestvarnim. Samo smo zgrabili bebu i istrčali napolje. Nismo ni osetili dim, sve dok nismo ugledali tebe, Gibe, kako trčiš uza stepenice da bi nam pomogao da izađemo.“

„Pite, dobro razmisli. Jesi li zaključao ulazna vrata?“

„Naravno da jesam.“

„Ne.“ Gib je odmahivao glavom. „Nemoj automatski da odgovaraš. Čoveku se jednostavno desi da preskoči neku radnju koju inače mehanički obavlja svakog dana. Pokušaj da se setiš. Ko su bile poslednje mušterije?“

„O, bože.“ Pit je provlačio prste kroz kosu. „Džejmi Silvio i njegova devojka. Podelili su jednu 'kvatro stađoni' i popili nekoliko piva. Bio je i Karmino, sedeo je do zatvaranja trudeći se da nagovori Toni da izađe sa njim. Svi su otišli oko pola dvanaest. Onda smo Toni, Majk i ja sve počistili, sredio sam blagajnu... O bože, Gibe, koverat s pazaronom je još uvek gore. Ja...“

„To sada nije važno. Nego, jesu li Toni i Majk zajedno otišli?“

„Nisu, Majk je otišao prvi. Toni je ostala dok nisam završio sa čišćenjem. Bilo je oko ponoći, a ona voli da neko od nas gleda dok odlazi kući. Izašli smo napolje i dobro se sećam da sam izvukao ključeve, a ona je prokomentarisala kako imam lep privezak za ključeve. To je rekla baš u trenutku dok sam zaključavao vrata. Gibe, zaključao sam ih, kunem se. Uostalom, pitaj Toni.“

„U redu. Nisi ti kriv ni za šta. Gde ćete se smestiti?“

„Kod mojih roditelja.“

„Trebalo ti nešto?“ upitala ga je Bjanka. „Pelene za bebu?“

„Moja majka uvek ima rezervne stvari za bebu. Samo sam želeo da dođem ovde i kažem vam ovo, oči u oči. Hoću da mi kažete kako mogu